

Sárközi László
Hellén szerenád
erotikus versek

Mercator
Stúdió

Minden jog fenntartva, beleértve bárminemű sokszorosítás, másolás és közlés jogát is.

Kiadja a Mercator Stúdió
Felelős kiadó a Mercator Stúdió vezetője

Szerkesztő: dr. Pétery Kristóf
Műszaki szerkesztés, tipográfia: dr. Pétery Kristóf

ISBN: 978-963-606-717-5

© Sárközi László, 2008
© Mercator Stúdió, 2008

Mercator Stúdió Elektronikus Könyvkiadó
2000 Szentendre, Harkály u. 17.
www.akonyv.hu és www.peterybooks.hu
T/F: 06-26-301-549
06-30-30-59-489

Sárközi László

Hellén szerenád

erotikus költészet

Tartalom

Előszó és Köszönet.....	2	A földút barnán halad talpam alatt,.....	18
A Fehér Elefánt étteremben	3	Fiatal életed legnagyobb részét	19
Vallomás.....	4	Nehéz tollam aláhull kezemből, ...	20
Ahogy jössz elém, a szemem megrebben;.....	5	Fiam, te aztán szépen megadtad	21
Vékonyka alkatod ellenére .	6	Gyönyörű vagy szép, szőke fiúcska, ...	22
Két Rúbái.....	7	Meglestem szép, kamaszos arcodat.....	23
Két haiku.....	8	Lány alakot és lányos arcvonást	24
Über allen Gipfeln	9	Sorok egy ismeretlen sráchoz.....	25
Mindörökké szeretlek, ...	10	Régi barátomnál vendégeskedem	26
Örök pillanat	11	Levélféle egy ismeretlen, fiatal szőke sráchoz	29
Ligeti fák alatt elmélkedtem:	12	Test és lélek II.	31
Test és lélek	13		
Haragos szerelem.....	14		
Szeretlek, az első pillanattól	15		
Az óramutató lassan körbe jár... ..	16		
Úgy vártam: végre szeretkezhettek	17		

Előszó és Köszönet

Mesteremnek, Faludy Györgynek

Messzi van attól még ez az ország, hogy tolerálja a másságot. Hagyományunkként örököltük a gyűlöletet, meg a széthúzást, valamint vese, szív, ideg és érrendszeri bajt, hogy az öngyilkosságok tömegét ne is említsem. Vajon érhet-e bárkinek ennyit az élete? Úgy hiszem, ennél sokkal többre: szeretni születünk. Mesterem, elfogadom szavadat, hogy az ember, a boldogulást, ha elérni akarja, – a szíve szavára cselekszik a leghelyesebben. Az út, amelyen halad életem, ezzel a gondolatoddal van kiköveve.

Sárközi László

A Fehér Elefánt étteremben

...imádom hasam, de az éttermek
légköre feszélyez és nem szeretem;
enni és étkezni – két külön dolog

s ezzel csak most szembesült értelmem,
amint belapátolva a levesem,
a második fogást elém hozod:

rakott húst, ropogósra sült sajttal
a tetején s fényes késedet nézem,
hogy a tejfölöt gondosan rákened

gyakorlott kézzel, kipirult arccal
s homályból villan rám felismerésem:
ugyan ki tanított volna nekem

ilyet, vezetve kezével kezem,
hogy nézd; ezt így kell, mert így is lehet...

2002.12.31

Vallomás

... nem marad meg semmi sem belőlünk
és minden érzésünk csak marék hamu
egy sebes folyamon s talán győzünk

apró dolgainkban, de vár a batyu;
menni kell végül megfáradt fejjel
és végleg kizár minket a kapu...

de én veszekszem!: nem vagyok teljes
s velem – ki lenne azonos? szakadok
s gyöngé karodba szorítod testem

és lelkem is – összefogsz: megmaradok
e világon tisztán és félelem
nélkül veled és általad s haragom

fogam közt elenyészik véresen
s nem számít semmi, sem sötét, sem színes
rímek: feledem – csak te létezel

s örülten doboló hatalmas szíved...

2001. november 5.

Ahogy jössz eléem, a szemem megrebben;
mindig ilyen vagy ha találkozunk:
szertelenül szabad szájú és kedves.

S bár nincs pénzünk s ma talán nem fogunk
fogunk közé tolni vagy lapátolni
semmilyen ételt s a gyomrunk morogni
kész, a szomorúságra nincs okunk:

sezöld-sebarna szemed tükrében
kis, öröm ördög görögtüze villan;
már nagyon vártál! s én magamba szívtam
hajad és bőröd illatát mélyen.

Aztán valakitől suttogást hallunk:
„Undorító! itt csinálják – nyíltan!”
és nem azt látja, hogy boldogok vagyunk...

2001. 04. 03.

Hellén szerenád

Vékonyka alkatod ellenére
biztonsági őr vagy egy vállalatnál,
hogy pénzt keress és apád szemében

végre felnőj s mást is láss a haragnál.
Porig gyaláz, mert engem szeretsz □
költőt, ki naplopó minden felett
s hogy cigány létére hozzád szaladgál.

Nevettem, mikor mondtad, mi a munkád:
törékeny vagy s mit nem tesz az élet!
apád cinikus, csakúgy, mint régen □
sokszor részegen szid, szavával szurkál.

A kapu melletti kicsiny bódében
vagy szolgálatban másnap reggelig.
Meglátogatlak, bár nem engedik
ezt meg, s a kollégád folyton óbégat,

de most nem lát. Épp csirkeragut főzöl
a kutyának: a hús illatozik
kívánom, de lelkem tiltakozik.
Forró teát adsz, az étel már gőzöl,

csipetnyi fűszert dobsz a levesbe,
szájon csókolsz s mielőtt levetkőzöl,
két nagy szendvicset nyomsz a kezembe...

2003. május 12

Két Rúbái

Rendszertelenül s nagyon rosszul étkezem,
ma fizetést kaptál, és hoztál kenyeret:
nem eszek – falok; húst, szalámit kanyarítok
s minden falatnál rád gondolok kedvesem.

*

Egymás mellett sétálunk s kezed nem fogom,
akár két idegen, ha esett egy pofon.
Bátortalanul nézem: rideg mint egy szikla,
de amikor megérintem – nyakamba zokog.

Két haiku

Könnyű test s nehéz gyönyör:
drágám, már megint sok chilit ettél?

*

Fűzfa lombkoronája
lebben; zöld tóban úszó vadkacsák.

*

...olyanná váltunk, akár egy rakás
felaprított fa, ha túl nagy a nyomás
s más-más irányba áll minden hasáb:

ami tart – az fészít szét, sem a fohász,
sem a pokol átka nem tarthatják
többé; veszekedünk örökké, vakság
lett a kapcsolatunk hat érzék fokán.

Tegnap kezembe fogtam az arcod,
Remegett, mint marék víz, mely markom
résein kicsepeg s hasztalan tartom...
most már mindig a helyeden alszom;

lepedőmön cipőd nyoma: hagyom
s ablakom támláit halkán behajtom,
hogy ne lássam a felkelő napot.

2002. április 2

Über allen Gipfeln*

Már egy éve is van, hogy ismerem
s pont ma tölti a huszonegy évet.
Várom, meg nem is. Most itt ül: éget
a csend, de már régen nem érdekel.
Mi tart össze még? meg nem mondhatom,
millió levéllel pereg már az
ősz s megropogtatja száraz ágam;
nem tarthat soká, érzem, korhadok:
indád körbe fon. Keveset adtam,
nem tudtam többet s nem is akarok.
Elmúlt a nyár, átkozom a napot
mikor tavaly ősszel rád akadtam.
Nem érthetsz még, enyém a végtelen:
saját utam járom. Ne hullj velem.

2001. szeptember 04.

---

*Ezt a szonettet, mesterem, Faludy György a XX-ik század világirodalomának száz legszebb verse közé sorolta, és ezzel egyszer és mindenkorra elhelyezett a költészet legmagasabb szintjére. A verset barátom 21-ik születésnapján, alig egy óra alatt írtam meg, miközben várahoztam rá a kelenföldi buszpályaudvaron.

Hellén szerenád

Mindörökké szeretlek,
habár köztünk áll egy világ,
mint az óceán árnya...

Zöld s földszín szemed árja
mit körbeölel retinám
az éj s fekete tenger.

Csillag gyanánt behullsz,
és mélysége magába zár:
költőt szeretni – nehéz;

mert a mélyben velem élsz
bár megfagysz, még tiéd a nyár,
nélküle élsz, velem múlsz.

Magányom váljék röggé,
versem, őrizd furcsa párunk
s legyem enyém az átka,

várj bár óceán árja,
bölcső s kereszt, közös álmunk
megtart, fog mindörökké...

2001. augusztus. 19.

Örök pillanat

Régi fényképként él emlékemben
egy öreg fotel s Ilona szobája,
hogy sétálva a múltba révedtem:

a fotelben ülsz félmeztelen, lábad
keresztben, Ilona halkán beszél
hozzánk ágyából, kávézom, penész
a falon, a napfény lapos barna bánat,

fűzfalomb haj övezi mókus arcod,
szemedben a pandák kedvessége;
elbűvöli szemem, szívem, vérem
s mint hazárdőr, ki már pénzéért harcol

rég elveszett szép reménye után,
úgy szorítja öledben sovány markod
Báró Urat, a plüss husky kutyát...

Hellén szerenád

Ligeti fák alatt elmélkedtem:
gondolatomat ők ejtették rabul
s mókusok; nos... elérzékenyedtem.

Majd egy fiúra lettem figyelmes:
ajkán kaján vigyorral nézett s a gúny
félkomoly-csipkelődő szikrája gyúlt
szemében. Fulladtam: irigyeltem

akiket ölel s hosszú hajával
arcukat fedi; belémnyilalt az ősz.
Végigmért s jelzett; „most forgatja a tört?!”
Hirtelen, nem törődve a fával,

Rohantam s a rom pince aljában
már várt rám és vadul a nyakamba dőlt;
ajka szívta ajkam, keze becsűszott:
ám rozsdás erekcióm jól behűzött

a csőbe: csőd! szenvedtünk mind a ketten.
Ekkor egy árnyék, mit észre sem vettem
és ott volt a sötétben egész végig,
afféle modern kukkoló, vagy régi?

lázás szemekkel, tördelve ujjait
előbújt s hangja fátyolosan rezgett:
„Némi technikai malőr, uraim?...”

1999. december 4.

Test és lélek

Egyedül sétál a zöldben, büszkén,
fehér farmere fenekén oly feszes!
nézném, de szemem földre hull tüstént:

átnéz rajtam a srác, szép arca merev;
üde bájait fukarul méri
s nem adja testét, ha bárki kéri;
magas és fotogén fiúkat keres.

Királylánynak hívják csak az utakon:
kékszeme kémlel minden bokorba,
kívánatos – s kívánom pokolba
úgy hergel, ma még övé az uralom;

kényesen emeli égnek csinos
orrát, rózsás ajkán fennkölt unalom
s homlokán lángol az írás: TILOS!

1999. május 30.

Haragos szerelem

Álló két és félórája
várok rád már mindhiába;
talpamból kúszik fel száz kín
a nagy óra számlapjára.

Agyamba véstem szép arcod
minden vonását és veled
magamat megvigasztalom:
nagy aranybarna szép szemed!

El velük! csak képs te nem jössz!
Mért teszed ezt? talán megtörsz?
vétkezel, ha csak most jössz el
s bűnözöl, ha jössz: megöllek!

Megéheztem: gerjedt vagyok;
Hazamegyek és jóllakom.

1998. októbere

Szeretlek, az első pillanattól

érted sóvárgok, de tovavitt sorsom:
s az alkony elbúcsúzott a naptól.

Kereslek; levélben, telefonon
s te sose válaszolsz; naplómban hordom
a tizenegy számjegyű reményt – s morgok
ha hívlak; drága! majd rögtön pofon

vágom magam s felnyögök: arcodat
látom; nincs vers, dal, mely akár énekkel
visszaadhatná szépségét; édenkert
másnak, aki bitorol. Barátodat

becsaphatod – engedem, mert hogyan
élne szenvedély másképp s hogy érhetsz el,
ha átléped földi árnyékomat...

2000. november 18.

Hellén szerenád

Az óramutató lassan körbe jár...
éjfél lesz. Kintről vad rendórlámpa
sápadt fénye tör be, majd megáll

szobám falán. Sóhajtok és felkelek:
villanyt kapcsolok s nézem mézárnyalt
hajad. Éjhalvány szárny hull az ágyra:
kamasz-karcsún elnyúlsz; sejt rejtelmesen.

Szeretkeztünk. Nem vadul s viharosan,
de mélyen, őszinte átéléssel.
Harminc vagyok s kezdő, te hét évvel
fiatalabb, „veterán” – hamarosan

elhagysz. Mesterem könyvével kezemben
szemem múlt évezredekre réved;
srácokra, akik költőket szerettek...

1999. július

Úgy vártam: végre szeretkezhettek
idilli körülmények között
paplanos francia ágyban veled.

Albérletben élek: mindenek fölött
a csend; gazdasszonyom csak félig süket,
vak meg szórakozott, de nem hülye!
lábujjhegyen siklunk a háta mögött.

Szobámban: végre! mutasd magad
édes! combjaid csókkal borítom;
nyögő ágy s halk extázis, fordítod
testem; kamasz ágyékos döfni akar:

úristen! ez jön; tolja befele
s feszülök! Két választásom maradt:
a számat fogjam be? vagy a fületem?

1999. július

Hellén szerenád

A földút barnán halad talpam alatt,
a liget éled; reszkető remény
minden, de a fagy emlékembe ragadt:

két réteg avar takarja kemény
döntésed, melyet könnyű szívvel hoztál;
sérülést martam s te sebet karmoltál
és fáj, félek több életre elég.

Gondom lótuszát rejti énekem;
arcod, szőke lényed - a vers rossz keret,
a kövön, melynél találkoztam veled
először; karcsú fény ül: félszegen

simogatom, kérve akár a nyomod:
ujjam játszik az érdes éleken
s szép, fiú szerelmesemre gondolok.

2001. 03. 05.

Fiatal életed legnagyobb részét
árnyék fedi; sosem beszélsz róla,
felhőként bolyong szemed azúrkékén

álmaidnak elhagyott hajója.
Bánatot érzek vidámságod mélyén,
lágyszavad mögött gondolatok élet,
mely kőként csobban egy jeges tóba

s a gyűrű ránk fagy, üveggé dermedt.
Körberajongunk; érzelmek sátorát
feszítjük föléd, a cherry mámorát
választod – nem érdekel, ha eltelsz,

s hogyha táncolsz, sejtelem üli s talány
a kis szobát, de mukkanni sem mer:
elmélkedik bőröd rózsailatán...

2000. január 19.

Hellén szerenád

Nehéz tollam aláhull kezemből,
erőtlené válik, ha rólad írok;
napot nézek mélységes veremből,
de elvakítasz. Rám ülnek a kínok.
Mért játszol velem, akár egy gyerek,
húszévesen is zabolátlan kamasz?
Bár lennél lovasom s én a nyereg,
de időm múlik. A télben nincs tavasz.
Sorsod sorsomhoz ért s keserédes
lett a gyümölcse, fáradtan fanyalgok
ha megkínálsz, a csókod negédes,
lelkemet nyújtom s te csak ajkad tartod...
Királyi fizetség, de mit tegyek;
tested is kell – azt még nem ismerem.

2000. december 12.

Fiam, te aztán szépen megadtad
modern módját korunk új pestisének,
a dilettáns dögevő divatnak!

Annyit adózom arcod fehérének
s csodálom párduc puha mozgásod;
spontán és pontosan beléd vágott
a nadrág! párja nincsen szépségének

a téren, mi több egész a körútig!
Hajad színarany elegancia
volt még múltkor, ma: dekadencia,
úgy látom romlasz; ízlésed lecsúszik.

Mért majmolsz napot? a nap vagy! tetszel
tán másnak; lánynak vagy srácnak, ha úszik
okádék okker sárgába festve?!

2000. március 29.

Hellén szerenád

Gyönyörű vagy szép, szőke fiúcska,
pedig elmúltál már tizenöt régen
s megbűvöltél, bájos alakod nézem

két éve talán; hogy repül az idő!
A kelenföldi parkban négy útra
figyelek szüntelenül és újra
csak várlak, míg a fák árnyéka kidől

s végre-valahára jön az este,
meglátlak, ahogy vizsládat szabadon
futtatva közeledel, majd alakod
lassan elhalad előttem. Tested

nyúlánk, ruganyos; tetszel! mondd; akard
szerelmét egy költőnek nem szokvány
szerelemhez? Jellem kell s nem posvány!

1999. augusztusa

Meglestem szép, kamaszos arcodat
fölibéd hajolva; testem reszketett
és csapdába ejtetted álmodat:

combod fehér félholdján kűszott kezem,
hegyes ágyé kod kemény volt, édes,
tömör csípőd et hosszan becéztem
s csókoltam, mint lányos feneked.

Te, mintha aludnál; elnyúltál szendén,
de láttam – iszonyúan élvezted
mindazt amit rajtad s benned tettem
pazar vendéglátóm: elkényeztetted.

Mindörökké imádom a tested;
sok csókkal és gyönyörrel festet emlék,
az örült estét, a lopott szerelmet.

2000. március 17.

Hellén szerenád

Lány alakot és lányos arcvonást
adott neked az Ég és extravagáns
viselkedésed sért minden morált.

Alig ismerlek még s már féltelek:
kitől? mitől? nem tudom... de a varázs
mely át meg átölel, nem örök, habár
sokkal szebb vagy, mint holmi ékszerek.

Most is, hogy e versem írom; nézlek
ahogyan a labda lábadon libeg
pilleként s bájos téglacipőd tipeg
a srácok közt, míg az est letérdel

a fák közé s egy tücsök dalba kezd.
Szépfíú, játszol? velem játsszál, hiszen
mindig ezt akartam! mindig csak ezt.

1999. szeptember 29.

Sorok egy ismeretlen sráchoz

Régen nézlek: egy és félkettő között
(csak szemem tapad rád s lelkem sóhaj),
barátaiddal vársz a metróban
valakit vagy valamit; ez még ködös

előttem, de talán nem is érdekes.
Szívesen mondanám neked szóban,
de nem ismerem a reakciódat,
noha arra vágyom: megismerjelek.

Ezért: írok, mert minden szót lenyelek,
ha eléd állok s rózsaszín arcod
rám néz s azt gondolnád: „Ezt a barmot!
ki ez? mit akar? beszélni sem lehet

vele! ásd el magad kint a hóban!”
Van akit az ég jókedvében alkot,
akár téged... átkutattam sok sarkot
s itt vagy. Leírnálak sok száz szóval,

de tollam ellenáll akaratomnak
s ujjaimnak. Milyen jó is lenne,
ha szépséged gyors, szoros kezemben
folyna el...de maradj csak papíromnak.

Nem vágyakozom, mert többet szeretnék:
minden érdekel; ízlésed s jellemed,
végül, vélhetően szerény szívedet
kérném, meg néhány napot és estét...

2000. február 12.

Régi barátomnál vendégeskedem
kit bűnös módon s furcsán szeretek;
támaszt nyújt néha; otthont, meleget:
jó lelkű, de testét sose ölelem

s nem is fogom. Majd elhagyjuk a házat;
a kocsmába megyünk; nagy sört kérek
meg fröccsöt – sok szódával és jéggel,
de a szesz sem old: tompítja a vágyat

bennem és benne is. Semmiségekről
beszélgetünk: munkáról, meg a Védák
bölcességéről... dobjuk a témát,
mely egykor összehozott. Az életről

sokat tud: benn jár az ötödik ikszben;
most is csendre int: fiatal fiúk
isznak s játszanak mellettünk, hiú
megjelenésük, harsány, vad viccben

ócsárolják a buzit és a cigányt.
Laposan nézek rájuk; csinosak,
sőt! túlságosan szépek, hát hogyan
is tolerálnák épp' ők azt, aki más,

mikor lelkemben érzem: ők is azok,
de legalább a fele az, erre
tollamat merem tenni! no persze
szemtelenül letagadnák a gazok.

Barátomra pislantok s elhallgatok,
csendesen kiüritjük poharunk,
ő fizet s megyünk, de nem rohanunk;
oldalán kicsi házába ballagok.

Egy szoba-konyha: ez egy élet ára
s megszenvedni rá, Isten, de nehéz:

élve porlad el a lélek kemény
magja, a szív, ha megörlődik álma.

Leültet, kicsiny konyhájában matat;
melegételt készít: lábas zörej
hallatszik, zsír pattog, tojás tör el;
ismer: imádom, ha enyhén odakap.

Közben kávét tesz fel, majd vörösbort hoz
s két poharat és újra csak iszunk,
eszünk, miközben a kávé kifut
s illata beleng asztalt, ágyat polcot...

Kávézás közben felvesszük elejtett
beszélgetésünk érdes fonalát;
sebekről... rólunk: hideg fonja át
szavát, hiába iszik... s nem felejtett.

Hallgatok: nézem a falon a képet,
mely fiatalabb élete lényé
ittá be örökre, de a szélén
odaszáradt az idő sárga vére.

Késő, elkéstél már tizenöt évvel,
szóltam, de tizzel szinte biztosan!
a lámpa sercen egyet piszkosan,
légy dűnnyögés kel versenyre a széllal:

...hogya testünkbe s arcunkba mar az idő
menthetetlenül, semmi sem örök
amit ember alkot és majd vörös
rozsdafolt lesz az acélhid és kidől

minden fa és mi mégis folyton-folyvást
bizakodunk, mért hiszünk magunkban?
Kohelet bölcs volt: csontmosolyunkba
majd sír sara szítál s nincsen megoldás...

Hellén szerenád

Elébe lépek s akár egy rossz dalban:
letörölöm a könnyeit kezemmel,
átölelem s lágyan, hunyt szemekkel
reszkető ajkára szorítom ajkam.

2000. május 23.

Levélféle egy ismeretlen, fiatal szőke sráchoz

Amióta téged megláttalak,
ólomlábakon jár a nap az égen;
csodálom karcsú, sötétszőke lényed
a buszon s az út menti fák alatt.

Aztán nagyvégre, hogy eljön az este,
néha látlak a városközpontban:
vársz a megállóban, ahogy szoktad;
hová utazol friss, ruganyos testtel?

Sok nővel jársz: furcsa az ízlésed:
közönségesek, arcuk semmitmondó;
kretén hülyék! s az ember arra gondol,
átlag nőekkel kompenzálod szépséged.

Egyikkel este láttalak a bárban:
darab kövér nő; elfolyt a széken,
ki ő? anyád, húgod? nővéred?
nem válogathatsz, ki van a családban.

Hogy hívnak? miből élsz? tudni szeretnék
rólad mindent; kérlek nézd el nekem,
hogy csak így és versben kereslek
meg: nem hiszem, hogy utcán ismerkednél:

hazánk prüd: primitív és álszemérmes
szép lassan lekopik a nyugati máz,
fiatalságunk erkölcsére vigyáz
a belénk vert magyaros szemlélet.

Itt mindenki fél; szépen bezárkóznak
saját meddő világuk emlőjét
szopni, lélekben váltak meddővé:
zártak idegennek, sok utazónak...

Hellén szerenád

Most arra kérlek, ne legyél magyar:
dobj majd' mindent sárba s hogy hozzám elérj
nyújtom kezemet s karom is, ha nem elég,
és ha nem kéred: hulljon rád mély avar.

Mindenképpen hozzám méltó választ várok,
talán versben? nem nézem ki tőled:
nem vagy rá képes; akár felőlem
próbáld prózában: megadom a számom

és címemet. Veled kik laknak?
egyedül élsz? netán a szüleiddel?
Nos, e versemet, azért óva intlek:
ne mutasd meg nekik: agyvérzést kapnak!

2000. február 25.

Test és lélek II.

...nekem minden park egyformán marad
illatos kert s vesztes harcmező... Vágyom
a kutyát futtató fiatal srácot:

puha alabástrom zsenge nyaka,
combja felvillanó kardíve a vég,
szépségétéből részegen szürcsöl a szél;
bronzsín kelyhe hosszú, tömör haja.

Tizenöt éves, gyönyörű álom,
szürke szemébe néztem és szenvedtem,
hogy hallgatagon haladt el mellettem.
Talpa alatt a fehér virágok

halk sóhajtással a földre hajoltak,
s akár a hó, már oly ridegek voltak.
Nem tudtam még, hogy a nyártól fázom.

2002. május 29.